

Toukokuun yhdestoista

Pääministeri Martti Miettunen oli hädin tuskin ehtinyt mukaan Wieniin lähtevään koneeseen. Lentoasemalla hän hyvästeli poliittisen sihteerinsä ja sanoi: "Koetahan nyt jaksaa täällä, hoitele posti ja sillä lailla".

Sihteeri lupasi tehdä työtä käskettyä, vilkutti esmiehelleen ja huoasti helpotuksesta. Hän palasi takaisin virkapaikalleen ja alkoi hajamielisesti lenoa Miettusen jälkeen jääneitä papereita. Siinä oli maapakettiluonnosta, muutama keskeneräinen puhe, Kalevi Sorsan puhelinumero ja sen viereen piirrettyjä sarvipään kuvia.

"Mitähän noillekin nyt pitäisi tehdä", sihteeri mietti pitkästyneenä.

Yhtäkkiä hän säpsähti. Paperipinon alimmaiseksi pääministeriltä oli jäänyt valmiiksi kirjoitettu, mutta lähettämätön kirje.

"Herra Tasavallan Presidentti, Hyvä Veli. Ei tästä näytä enää mitään tulevan. Kyllähän minä haluaisin yrittää, mutta kun muut eivät halua. Siksipä pyydänkin, että myönnät minulle ja hallitukselleni eron. Helsingissä 11. 5. 1976. Martti Miettunen."

Sihteeriin tuli vipinää. Tuo kirje pitäisi saada perille heti, sillä nyt oli toukokuun 11. päivä, eikä presidentti pidä vanhentuneista kirjeistä. Pääministeri oli aivan selvästi aikonut lähettää kirjeen, mutta unoh- tanut lähtökiireessä. Sitä

paitsi vuosiluku näytti olevan väärin, nythän eletään vuotta 1977.

Sihteeri korjasi vuosiluvun sievästi raapevedellä ja kirjoituskoneella, kutsui juoksulähettilään paikalle ja käski viipottaa Tammi- niemeen.

Iltapäivällä Miettunen soitti Wienistä ja kyseli kuulumisia. Sihteeri kertoi ylpeänä toimittaneensa sen Kekkonen kirjeen perille. Kun Miettunen ei tuntunut oikein muistavan koko kirjettä, sihteeri luki sen hänelle puhelimesta. Langan toisessa päässä vallitsi pitkä hiljaisuus. Sitten kuului huokaus ja pääministerin alistunut ääni:

"Se oli kyllä se viimevuotinen eronpyyntö, jota Kekkonen ei hyväksynyt. Senhän minä kirjoitin toukokuun 11. päivänä... Mutta väliäkö hällä. Sano niille, että näin oli sovittu ja päivämäärä vain oli auki. En minä enää jaksata teidän kanssa".

Pääministeri sulki puhelimen ja sihteeri jäi miettimään maailman menoa. Hän tajusi työpaikkansa olevan mennyttä, kun pääministeri vaihtuisi. Ainoa mahdollisuus olisi, että uudeksi pääministeriksi tulisi Kalevi Sorsa, työasioissa hyvinkin tutuksi tullut ja muutenkin mukava mies. Hän voisi ehkä järjestää kansliastaan edes jotain hommia, vaikka olikin eri puolueesta.

Sihteeri ajatteli vähän pohjustaa asiaa. Hän pyö-

ritti Kalevi Sorsan numeron:

"Minä täällä. Nyt kävi niin, että Miettunen erosi ja siitähän on tulossa vaikeuksia minullekin. Kai sinä arvaat minun tilani, ja annat arvon toisellekin. Niin että yrittäisit nyt sinä muodostaa jonkinlaista hallitusta, muuten tässä uhkaa työttömyys."

"Niin, krhnh, tottakai, onhan tässä tietysti siitähän kysymys", kuului Sorsan ääni. "Tämä tuli nyt vähän äkkiä, mutta kyllähän se minulle sopii, jos kerran Sinä olet sitä mieltä".

"Hyvä on", sanoi sihteeri ja jäi vähän ihmettelemään, mistä Kale tiesi, että juuri työttömyydestä on kysymys. Ja oli hän ollut oudon kunnioittavakin, ei läheskään niin luonteva kuin normaalisti. Painotti niin kummasti tuota Sinä-sanaa. Mutta kaipa hänelläkin on murheensa.

Sitten toukokuun 11. päivä alkoi kallistua iltaan. Uutisissa kerrottiin, että Miettusen hallitus oli eronnut ja presidentti oli puhelimitse määrännyt Kalevi Sorsan uuden hallituksen muodostajaksi.